

עפ"ג 57269/10/19 - עמראן אל נעמי, מחמד אל נעמי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני כב' ס.הנשיאה, השופט אליהו ביתן - אב"ד
כב' השופטת רז-לוי
כב' השופטת גילת שלו
המערעים:
נגד
המשיבה:
1. עמראן אל נעמי
2. מחמד אל נעמי
18 בדצמבר 2019
עפ"ג 57269-10-19 אל נעמי ואח'
נ' מדינת ישראל
מדינת ישראל

פסק דין

המערעים הורשעו על פי הודאתם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

כתב האישום המתוקן שבעובדותיו הודו, מתאר שביום 13/5/17, סמוך לשעה 06:00, המתלונן נסע ברכבו ביישוב חורה. אחר נסע מולו נגד כיוון התנועה וניסה לחסום את רכבו. המתלונן ניסה להימלט והאחר התנגש ברכבו וגרם לעצירתו. מיד אחר כך, יצאו שני יושבי הרכב כשבידיהם מקלות, היכו על הרכב עם המקלות ושברו את חלונות הרכב. מיד אחר כך הגיע למקום רכב נוסף ובו אנשים אחרים, חסם את נתיב הנסיעה לאחור לרכב המתלונן ואחד מיושבי הרכב התיז על המתלונן גז פלפל. בשלב זה, אחד מחברי הקבוצה הוציא את המתלונן מרכבו ביחד עם המערער 1 ואותו אחד והמערעים, היכו את המתלונן ביחד, במקלות, בכל חלקי גופו. המערער 1 היכה את המתלונן בבטנו באבן משתלבת ובמקל. המתלונן ניסה להימלט מהמקום ואז המערעים ואחרים היכו אותו בכל חלקי גופו, בראשו, בגבו וברגליו. כתוצאה מהמכות שקיבל במהלך האירוע, נגרמו למתלונן חבלות של ממש, המטומות, שריטות, נפיחות בשוק ופציעה.

שרות המבחן הגיש תסקירים על המערעים בהם סקר את נסיבותיהם, את יחסם לעבירה ואת הסיכון להישנות עבירות. אשר למערער 1, שרות המבחן התרשם כי במצבי כעס הוא עשוי להתקשות להציב לעצמו גבולות פנימיים ולעמוד בגבולות חיצוניים, אולם יש לו שאיפות נורמטיביות והוא הביע חרטה כנה על המעשה, והומלץ להטיל עליו שרות לתועלת הציבור, מאסר על תנאי ומבחן. אשר למערער 2, צוין כי הוא נמנע מלקחת אחריות על ביצוע העבירה והכחיש את המיוחס לו בכתב האישום המתוקן. הוא ממוקד בהצגת מצג חיובי, תוך ניסיון לטשטש את הבעייתיות ואת מעורבותו השולית; הוא מאופיין בנוקשות חשיבתית ובפאסיביות ומתקשה לערוך התבוננות מעמיקה בנוגע לדפוסי התנהגותו. צוין ששיתוף הפעולה שלו היה חלקי ומניפולטיבי ושרות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית עליו והמליץ על מאסר בעבודות שרות. בית המשפט קמא עמד על חומרת עבירות האלימות ועל מדיניות הענישה הנוהגת לגביהם וקבע כי מתחם העונש ההולם לעבירה בנסיבותיה, נעה בין 9 ל-18 חודשי מאסר בפועל.

אשר לעונש הראוי למערערים, בית המשפט עמד על נתוני המערערים, על עברם הנקי, הודאתם, הסכם הסולחה שהוצג בפני שרות המבחן וקבע שיש סיכוי של ממש שהמערער 1 ישתקם ובהתחשב בגילו הצעיר ורצונו לבצע שינוי בחייו, יש לחרוג במעט ממתחם העונש שנקבע. בסופו של דבר, בית המשפט הטיל על המערער 1 שישה חודשי מאסר בעבודות והעמידו במבחן למשך שנה.

באשר למערער 2, בית המשפט לא מצא לחרוג ממתחם העונש ההולם והטיל עליו מאסר בתחתית המתחם שקבע - 9 חודשי מאסר בעבודות שרות, ובנוסף הוטלו על כל אחד מהמערערים מאסרים על תנאי ופיצוי בסך ₪ 5,000 למתלונן.

מכאן הערעור. ב"כ המערערים טוען כי העונשים שהוטלו על המערערים חמורים וכי היה על בית המשפט לכבד את המלצת שרות המבחן. עוד טען, כי על יסוד עקרון אחדות הענישה, לא היה מקום להבחין בין המערער 2 למערורב אחר בפרשה, מועתז אלנעמי שנידון לשישה חודשי עבודות שרות. הוא ציין את הודאת המערערים, החיסכון בזמן שיפוטי והסולחה שהושגה בין הצדדים וביקש להפחית את תקופת המאסר של המערער 1, או להטיל עליו של"צ, ולהבחין את תקופת המאסר של המערער 2.

ב"כ התביעה סמך את ידיו על גזר דינו של בית המשפט קמא. הוא ציין כי בית המשפט קבע מתחם עונש הולם הנע בין 9 ל- 18 חודשים וכי הוא חרג ממנו בעניינו של המערער 1, על רקע שיתוף הפעולה שלו עם שרות המבחן והאופק השיקומי שלו ואילו בעניינו של המערער 2, הוטל עונש בתחתית המתחם ממש. שכן, המערער 2 לא שיתף פעולה עם שרות המבחן ולא היה מקום לחרוג בקשר אליו מהמתחם.

קראנו את הודעת הערעור, את תסקירי שרות המבחן ואת גזר הדין של בית המשפט קמא ושמענו את טיעוני הצדדים, ובאנו למסקנה שדין הערעור להידחות.

המערערים נטלו חלק במעשה בריוני ואלים במסגרתו, קבוצת אנשים שמנתה למעלה משישה אנשים, תקפה באכזריות את המתלונן שעמד לבדו מולם. הם הוציאו אותו מהרכב, היכו אותו במקלות בכל חלקי גופו, כולל בראשו, בגבו, בבטנו וברגליו ואחד מהם אף היכה אותו באבן משתלבת. בשלב מסוים, המתלונן ניסה להימלט מהמקום והם תפסו אותו והמשיכו להכותו.

האלימות בכלל ובפרט במגזר הבדואי, היא רעה חולה הפוגעת בערכים חברתיים מרכזיים ועל בית המשפט לתרום את תרומתו למיתון תופעה חמורה זו. מדיניות הענישה בעבירות האלימות הינה מימים ימימה של החמרה מובהקת.

מעשי המערערים הצדיקו הטלת מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, גם למי שזו הרשעתו הראשונה ומאסרו הראשון. חסד עשה בית המשפט עם המערערים שאיפשר להם לשאת את המאסרים שהוטלו עליהם בעבודות שרות.

הפער בענישת המערערים מוצדק. המערער 1 מתפקד ועובד בצורה סדירה, יש לו שאיפות לקיים אורח חיים נורמטיבי

ועל פני הדברים, יש לו אופק שיקומי. ואילו המערער 2, לא לקח אחריות על מעשיו, הכחיש את מעורבותו בעבירות, לא שיתף פעולה עם שרות המבחן ובנסיבות, לא היה מקום לשקול לגביו שיקולי שיקום. כך גם יש הצדקה לפער בין עונשו של המערער 2 לעונש שהוטל על מעורב אחר בפרשה, שנידון לשישה חודשי מאסר בעבודות שרות, על רקע הסדר הטיעון בין הצדדים באותו מקרה והתסקיר החיובי שהתקבל לגביו.

נוכח האמור, אנו דוחים את הערעור.

על המערערים להתייצב בפני הממונה על עבודות השרות בבאר-שבע, ביום 29/12/19 בשעה 09:00 על מנת שייקבע להם מועד לתחילת ביצוע עבודות השרות.

הממונה על עבודות השרות יעדכן את בית המשפט בהתפתחויות.

מזכירות בית המשפט מתבקשת לשלוח את פסק הדין לממונה על עבודות השרות.

ניתן והודע היום כ' כסלו תש"פ, 18/12/2019 במעמד הנוכחים.